

A vibrant green background featuring a stylized, semi-transparent illustration of an olive branch with several olives and leaves. The branch is positioned diagonally from the top left towards the bottom right.

RUTH JONES

*Vain me
kolme*

BAZAR

RUTH JONES

*Vain me
kolme*

Suomentanut Jade Haapasalo

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Jade Haapasalo
Englanninkielinen alkuteos *Us Three*
Copyright © 2020, Proper Tidy

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-403-520-0
Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Kauniille ja rohkeille pahanilmanystävilleni

Omne trium perfectum

Jokainen kolmikko on täydellinen

Prologi

2017

Olisi todellakin pitänyt laittaa eri kengät. Hänen varpaistaan oli lähtenyt tunto, ja hän kiristeli hampaitaan aina, kun piikki-korot rusahtivat vasten jalkakäytävän periksiantamatonta pintaa. Mukavuus oli saanut jälleen väistyä turhamaisuuden tieltä. *Nappivalinta, Lana.*

Hän kopisteli pitkin Bessemer Placen kujaa, joka kulki St Theodoren kirkon viertä. Vuosikymmeniä aiemmin tuo kuja oli ollut heidän teiniaikojensa temmellyskenttä, missä he olivat hörppineet makeaa siideriä ja polttaneet salaa tupakkaa. Lana huokaisi. Menetyksen ja surun kärventävä kipu painoivat raskaina sydämessä, ja jalkojen särky vain korosti molempia.

Lana lähestyi kulmausta, jossa Bessemer Place yhdistyi pääkatuun. Hän näki useiden mustiin pukeutuneiden hahmojen suuntaavan kohti kirkkoa – jotkut heistä yksin, toiset kahdestaan ja osa ryhmissä. Kaikki olivat saman surun yhdistämiä. Kirkko olisi takuulla tupaten täynnä. Ajatellessaan tulevaa koitosta Lanan sydäntä puristi niin, että se tuntui lakkaavan toimimasta. Hän oli menossa rakkaan ystävänsä hautajaisiin.

”Lana”, joku sanoi hänen takanaan.

Ääni oli varovainen. Surullinen.

Judith.

Oli väistämätöntä, että he näkisivät toisensa ja kaikista päivistä juuri tänään. Epävarmuus väreili heidän välillään. He olivat kahden vaiheilla, mutta päättivät olla halaamatta.

”Uskomatonta, että kävi näin”, Lana sanoi tärisävällä äänellä. Hän kauhoi laukkuaan ja otti sieltä pienen pullollisen mieltä rauhoittavia Rescue Remedy -kukkatippoja. Hän kuulutti nesteen kurkkuunsa kuin viskipaukun.

”Perhe haluaa meidät eturiviin”, Judith ilmoitti.

”Luoja paratkoon, en tiedä, pystynkö siihen...” Lana vastasi paniikin vallassa. ”Olisimme ihan lähellä arkkua ja... en vain osaa kovin hyvin –”

Judith vaimensi vastalauseet alta aikayksikön. ”Tänään ei ole kyse sinusta, vaan Catrinista.”

Lana puri huultaan. Hän ei halunnut sanoa takaisin, vaikka tilanne kävi koko ajan kiusallisemmaksi. Sitten aivan varoittamatta ja huonoimpana mahdollisena hetkenä tuttu lämpö levisi Lanan takaraivoon ja sieltä niskaan. Tuntui kuin hänet olisi kytketty pistorasiaan. ”Kirottu kuumat aallot”, hän mutisi. Hän riisui hartioitaan verhonneen mustan silkkisaalin ja leyhytteli pukunsa kaula-aukkoa.

”Ole hyvä, lainaapa tätä”, Judith sanoi ja etsi ponnettomasti laukustaan espanjalaistyyllisen viuhkan.

”Kiitos”, Lana sanoi, avasi viuhkan flamencolaisiin elkein ja viilensi itseään ihanalla tuulahduksella. Kuuma aalto oli hetken päästä tiessään.

”Mennäänkö sisään?” Judith kysyi hieman ystävällisemmin.

”Joo”, Lana vastasi ja katsoi Judithia silmiin. ”Kyllä kai me pystymme tähän.”

OSA YKSI

1986

Kolmekymmentäyksi vuotta aiemmin

1

CATRIN

Catrinin isän kasvoilla oli Järkevä Ilme. Neljäkymmentäkahdeksanvuotias walesilaisirlantilainen Huw Kelly turvautui kyseiseen ilmeeseen aina, kun Catrin tai hänen veljensä oli lähdössä reissuun ilman vanhempiaan.

Catrin oli nähnyt Järkevän Ilmeen ensimmäisen kerran viisivuotiaana, kun tiedossa oli luokkaretki hiilikaivosmuseoon opettaja Johns in johdolla. Sen jälkeen ilme tuli näkyviin ennen kaikkia jääkiekko- ja verkkopallo-otteluita, uintikisoja, partiolareijä, nuorisoseurojen Belgian-reissuja, kirkon pyhiinvaellusmatkoja Ranskan Lourdesiin ja kuudennen luokan laskettelumatkoja Itävaltaan. Järkevä Ilme tunnettiin myös Käydään läpi käytännön asiat -ilmeenä ja Toimi näin hätätilanteessa -ilmeenä. Oikeasti Järkevän Ilmeen alla piilotteli kauhistunut isä, joka katseli päivä päivältä arvokkaampia kultakimpaleitaan. Lähdön hetkinä hän ajatteli, että *elämäni loppuisi, jos noille kahdelle sattuisi jotain pahaa.*

Huw oli syystäkin huolissaan, sillä Catrin oli lähdössä pitkälle matkalle – kuukauden saarihyppelylle Kreikkaan. Mukaan lähtisivät Judith Harris ja Lana Lloyd, jotka olivat olleet Catrinin parhaita ystäviä viisivuotiaasta saakka. Kolmikön jäsenet olivat keskenään tyystin erilaisia, mutta tunsivat toisensa

läpikotaisin ja rakastivat toisiaan syvästi. He olivat pysyneet yhtä läheisinä alakoulun ensimmäisestä viikosta asti ja viettäneet kolmentoista vuoden ystävytensä aikana tuskin päivääkään erossa toisistaan. He tiesivät, että ulkomaanreissun jälkeen he suuntaisivat hyvinkin eri teille. Catrin lähtisi opiskelemaan lääketiedettä Cardiffin yliopistoon ja Judith taloustiedettä Lontooseen. Lana taas suuntaisi musiikkiteatterin maailmaan. Tulossa ei ollut vain tavanomainen lomamatka. Tämä olisi pitkän työn tulos ja viimeinen mahdollisuus tankata rakkaiden ystävien seuraa ennen seuraavaa lukua heidän nuoressa elämässään. Matkakohteen valitseminen oli ollut kaikkea muuta kuin helppoa. Miten olisi reppureissaaminen Australiassa? Automatka Uudessa-Seelannissa? Hedelmien poimintaa Ranskassa? Judith oli ehdottanut interrailia – Hampurin ja Nizzan kaltaisten suurkaupunkien historia ja valtakaudet vetivät häntä puoleensa. Catrin taas janosi päästä tutkimaan Pariisia ja Roomaa. ”Siellä on niin romanttista”, tämä sanoi kaihoisasti.

”No niin kai, jos on upporikas”, Lana oli tokaissut varoitavasti ja tumpannut ystävänsä innostuksen siihen paikkaan. ”Meidän kolmen päiväbudjetti on kymmenen puntaa. Sitä paitsi peseytyisin mieluummin meressä ja nukkuisin rannalla kuin viettäisin kuukauden jossain törkyisessä junassa kiimaisen pilviveikkojen seassa.”

”Tyylikästä”, Judith sanoi sarkastisesti, ja Catrin huokaisi.

”Kuulkaas, mitä mieltä olisitte saarihyppelystä?” Lana kysyi lempeämmällä äänellä. ”Kreikassa on hitosti historiaa ja sen sellaista, joten se sopisi Judelle. Ja jos Cat haluaa romanttista hömppää, niin mikä olisi idyllisempää kuin auringonlasku Skiathosilla? *Minulle* riittää, kun lomalla on ranta ja baari. Mitäs tuumitte?”

Judith ja Catrin myöntivät vastahakoisesti ehdotukseen. Molemmat olivat tottuneet siihen, että Lana sai tahtonsa läpi, mutta turhauttavaa kyllä hän oli yleensä oikeassa.

”Loistavaa!” Lana sanoi hymyillen. ”Saarihyppelylle siis.”

”Tätä on sitten pidettävä ihan aina – jopa nukkuessa”, Huw sanoi ojentaessaan tyttärelleen varsin mauttoman khakinvärisen vyölaukun.

”Mutta enhän minä voi pitää sitä uimassa, isä. Enkä suihkussa. Kaikki matkasekit ja setelit kastuisivat muuten”, Catrin vastasi.

”Tyttö puhuu asiaa, Huw”, totesi Catrinin äiti Liz, joka irrotti parhaillaan hintalappua rantasandaalien pohjasta.

”Johan tästä on puhuttu, Elizabeth.” Huw käytti aina vaimonsa koko nimeä, kun hän yritti kuulostaa vakavalta. ”Catrinin pitää etsiä lähin tallelokero jokaisessa kohteessa – on se sitten ateenalainen nuorisohostelli, taverna Kosin saarella tai jotain muuta.”

”En usko, että huumeluolissa on tallelokeroita”, Catrinin kaksikymmentäyksivuotias isovelji Tom totesi, kun hän raahusti uneliaana keittiöön etsimään aamiaismuroja.

”Tuo ei auta, poika”, Huw sanoi huokaisten.

”Eikö sinun pitänyt aloittaa työt yhdeksältä?” Liz kysyi. Hänestä oli ihanaa, että hänen opiskelijapoikansa oli saanut kesätyön leipomosta. Tom toi kotiin kaikenlaisia ihania herkkuja.

”Otin vapaata, että voin sanoa heipat Sammakolle.”

”Hei”, Catrin huusi nauraen ja sinkautti paahtoleivänmuruja veljeään päin. Tom oli kutsunut pikkusiskoaan Sammakoksi siitä lähtien, kun tämä oli tuotu kotiin sairaalasta

yhden päivän ikäisenä. Kolmevuotias Tom oli tuijottanut uutta vauvaa hiljaa kymmenen sekuntia ja ilmoittanut sitten koko maailmalle, että tulokas näytti sammakolta.

Catrin Kelly ei olisi voinut näyttää sammakolta, vaikka olisi yrittänyt. Hän oli perinyt isoäitinsä kalpean irlantilaisihon. Liz olikin varoittanut kerta toisensa jälkeen, että siihen oli käytettävä aurinkorasvaa, jonka suojakerroin on viisikymmentä. Catrin oli perinyt myös isoäitinsä säihkyvän vihereät silmät, joista hän piti, ja punertavan vaaleat hiukset, joista hän ei pitänyt. Inho johtui pääosin siitä, että hiukset kasvoivat itsepäisen vauhkoille korkkiruuvikiharoille. Ne olivat ilmestyneet, kun Catrin oli kaksivuotias, eivätkä talttuneet sitten millään. Ne uhmasivat painovoimaa eivätkä totelleet minkäänmoisia suoristustuotteita. ”Kunpa minullakin olisi tuollaiset hiukset”, ihmisillä oli tapana sanoa. Catrin hymyili aina kohteliaasti, vaikka ajattelikin, että *Et hitto todellakaan halua – yhtä hyvin voisit käppäillä ympäriinsä pitkäkarvainen ylämaannauta päässä!* Catrinilla oli ulkonäöstään liuta valituksen aiheita. Omasta mielestään hänellä oli maahisen nenä, lyhyet jalat ja sisäänpäin kääntyneet polvet. Kukaan muu ei tietenkään nähnyt hänessä mitään sellaista. Catrin oli sokea myös muille hellyttävälle piirteilleen. Hän oli avomielinen sekä valtavan myötätuntoinen ja uskollinen niille, joita hän rakasti. Catrinin vanhempien mielestä tytär oli maailman kaunein tyttö – ulkoisesti ja sisäisesti.

”Ajatella, ehkä emme näe sinua enää koskaan. Menet kuitenkin rakastumaan johonkin kreikkalaiseen hippiin!” Tom jatkoi.

”Kukaan ei ole rakastumassa hippeihin”, Huw sanoi väsyneesti. ”Äläkä sinä heitä ruokaa veljeäsi päin.”

”Onkohan Kreikassa edes hippejä?” Liz mietti vilpittömänä ääneen.

”Suhtautuisitte tähän vakavammin, te kaikki”, Huw puuskahti turhautuneena. Hänen lapsuutensa irlantilainen nuotti kuului hänen puheestaan, kuten aina hänen ollessaan hermostunut. Hän ojensi vyölaukun Catrinille. ”Kokeilehan nyt tätä, niin voin näyttää, miten sitä säädetään.”

”Hyvä on.” Catrin teki työtä käskettyä. Hän oli oppinut vuosien varrella, että kannatti vain totella, kun isä hermoili tällä tavalla. Se ainakin rauhoittaisi isää, vaikka Catrin tiesikin piilottavansa vyölaukun sänkynsä alle ennen lähtöään. Hän ei ikipäivänä käyttäisi sitä.

”Kiitos vielä eilisillasta”, hän sanoi kiinnittäessään vyötä uumalleen. ”Kaikilla oli hurjan kivaa.”

”Oi, mutta mieluustihan me ne järkkäsimme, vai mitä, Huw? Sinulla on sitten ihania ystäviä”, Liz sanoi tyttärelleen hymyillen.

”Juu”, Huw sanoi hiljaa. Hänen päässään heitti vieläkin edellisillan läksiäisten jäljiltä.

”Judith ei viihtynyt myöhään”, Tom sanoi suu täynnä aamupalaa. ”Meidänhän piti olla kädenvääntöä ja vaikka mitä.”

”Kädenvääntöä!” Liz parahti. ”Jestas sentään! Eipä ole ihme, ettei sinulla ole tyttökaveria. Pyydät tyttöjä kädenvääntöön pippaloissa!”

”Judithin piti lähteä kotiin ajoissa”, Catrin sanoi. ”Kyllähän te tiedätte, millainen hänen äitinsä on – auts! Isä, rauhoitu! Älä vedä noin kovaa.” Huw kiristi vyötä niin ponnekkaasti, että Catrin menetti melkein tasapainonsa.

”Kunhan vain testaan, että vyö kestää”, Huw sanoi enemmän itselleen kuin kenellekään muulle.

”Judithille tekee hyvää päästä eroon siitä naisesta, sanokaa minun sanoneen”, Liz totesi. ”En kerta kaikkiaan ymmärrä, miten tyttö sietää sellaista kohtelua.”

”Juden isä on ihan kiva. Pelasin hänen kanssaan klubilla yhtenä päivänä”, Tom sanoi. ”Ei paljoa puhu, mutta on nero biljardissa.”

”Älä silti sano Judelle mitään tänään, jooko”, Catrin pyysi. ”On ollut muutenkin tarpeeksi vaikeaa saada hänet mukaan. Lana on tehnyt kovasti työtä sen eteen, että sai hänet uskomaan Patrician pärjäävän ilman häntä. Isä, tuo vyö pureutuu oikeasti ihooni! Minusta tulee kohta verta.”

”Anteeksi, anteeksi.”

Ovikello soi, ja Catrinin vanhemmat vilkaisivat toisiaan. ”Kas, sieltä tuleekin pastori O’Leary”, Huw sanoi teennäisen kepeästi, kun hän asteli eteiseen.

”Mitä asiaa pastorilla muka on?” Tom kysyi.

Liz näytti anteeksipyytävältä ja kääntyi Catrinin puoleen. ”Isäsi ajatteli, että kun et kerran pääse messuun sunnuntaina, niin...”

”Äiti, ihan oikeasti! Montako kertaa tästä pitää puhua?” Catrin parahti. ”En minä käy enää messussa!”

”Systeri on nyt ateisti, ihan kuin minäkin”, Tom sanoi.

Liz läimäytti poikaansa keittiöpyyhkeellä käsivarteen ja kuiskasi hampaita kiristellen: ”Lakkaatkos puhumasta läpiä päähäsi, Thomas Kelly! Pastori seisoo ulko-ovella, ja sinä se möläyttelelet mitä sattuu!”

Sitten Liz muuttui tohtori Jekyllin ja herra Hyden tyyliin ja oli pelkkää hymyä ja suloa kääntyessään tervehtimään pastori O’Learya, joka käveli juuri keittiöön. Pastori oli lyhyt, tanakka ja lihaksikas mies, joka näytti siltä että pärjäisi hyvin

nyrkkeilykehässä – saarnatuolista viis. Hän nyökkäili kaikille innokkaasti.

”Terve, Liz. Mikä meno?” Pastori O’Leary oli kotoisin Cardiffista, ja hänen vahva murteensa sekä pirteä, korkea äänensä onnistuivat yllättämään aina jokaisen, joka hänet tapasi. Jotenkin hän kuulosti liian urbaanilta ollakseen pappismiehiä.

Huw seisoi pastorin takana ja mulkoili lapsiaan siihen malliin, että hyvät käytöstavat olisi syytä muistaa. Talossahan oli Kristuksen maanpäällinen edustaja. ”Catrin Mary, voisitko keittää pastori O’Learylle kupin teetä?” Huw huikkasi tekopirteästi, ja hänen irlantilainen aksenttinsa kuului nyt selvästi. Näin tapahtui usein, kun hän oli kirkkojen, pappien tai nunnien läheisyydessä.

Catrin kantoi yhä khakinväristä vyölaukkua ja katsoi isäänsä uhmaten: ”Tottahan toki, rakas isä. Ilman muuta minä keitän nyt teetä!”

Pastori laittoi juuri stolaan päälleen eikä vaikuttanut huo- maavan Catrinin sarkastista sävyä. Tyttö suuntasi teepannun luokse.

Catrin rakasti vanhempiaan syvästi, mutta kirkon edessä nöyristely otti päähän. Hän ei ollut varsinaisesti ateisti, kuten Tom. Jotain hän kuitenkin oli, vaikkei enää tiennyt mitä. Pienenä Catrin oli nauttinut messuun menemisen dramatiikasta, ensimmäiselle ehtoolliselle pynttäytymisestä, syntien keksimisestä ripittäytymistä varten ja siitä, kun Ave Mariaa toistettiin nopeasti ja loputtomiin kuin se olisi onnea tuova mantra. Varttuessaan Catrinin usko oli silti alkanut horjua. Hän piti kyllä Jeesuksen *positiivisista* puolista. Jeesus vaikutti mukavalta

mieheltä, jolla oli hyvät arvot – siinä oli kerrassaan lempeä, myötätuntoinen ja anteeksiantavainen tyyppi. Mutta se kaikki muu? Ei kiitos. Catrin ei piitannut kaiken maailman syyllisyydestä ja kostohengestä. Siksi perheen sisällä oli sovittu kompromissista. Catrin kävisi messussa kahdeksantoista-vuotiaaksi asti, mutta sen jälkeen oli vain reilua, että hän saisi päättää aikuisten asiasta itse. Nythän hän oli, no, aikuinen.

Catrin ei ollut koskaan kertonut kenellekään, ei edes Judithille ja Lanalle, että hän oli maannut sängyllään itkemässä, kun messu oli jäänyt ensimmäistä kertaa väliin. Uhmako hän kohtaloaan? Tapahtuisiko hänelle jotain kamalaa nyt, kun hänestä oli tullut... Niin, *mikä* hänestä oikeastaan oli tullut? Pakanako? Vai Jumalan hylännyt hirviö? Catrin oli kasvanut katolilaisen syyllistämisen keskellä, eikä sitä olisi helppoa unohtaa noin vain. Hänen vanhempansa eivät olleet kertaakaan yrittäneet taivutella häntä mukaansa sunnuntai-aamuna, ja siitä hän oli kiitollinen. Joulun tullen hän ei kuitenkaan voinut pysyä poissa keskiyön messusta. ”Taidan olla kauhean tekopyhä”, hän oli sanonut Judithille, joka ei sitä ymmärtänyt.

”En tajua, mikä on noin iso juttu. Etkö voi käydä kirkossa silloin kun huvittaa? Sittenhän se olisi harrastus, kuten vaikka aerobic.”

”Ehkä”, Catrin oli sanonut, mutta ajatus ei tuntunut hänestä hyvältä.

Vedenkeitin napsahti, ja Catrin teki teetä. ”Sinä olet siis lähdössä iltapäivällä vai mitä, Kate?” Pastori O’Leary ei ollut oppinut hänen nimeään kahdeksantoista vuoteen.

”Juuri niin”, Liz vastasi tyttärensä puolesta.

”Minun nimeni on Catrin”, hän mutisi turhaan, ja Liz ryhtyi saman tien puhumaan hänen päälleen.

”Huw vie tytöt Bristolin lentokentälle yhdeltä, ja sieltä he lentävät suoraan Ateenaan. Eikö olekin uskomatonta?” Catrinin äiti ei ilmeisesti uskaltanut antaa kirkon hylänneen tyttärensä puhua itse. Tämähän saattaisi vaikka alkaa sähistä jumalanpilkkua *Manaaja*-elokuvan meiningillä.

”Vai Ateenaan. Metkaa.”

Pastori O’Learyn puhetapa oli Catrinin mielestä oudon kiehtova. Tuntui kuin pappi olisi sivaltanut heitä kaikkia käsi-varteen Cardiffin murteellaan. Hän puhui lyhyesti, terävästi ja jäykästi. Ihan kuin puhe koostuisi kahdeksasosanuoteista. Hän jatkoi, otti krusifiksin laukustaan puheensa lomassa ja laski sen varovasti pöydälle. Liz siirsi vaivihkaa Tomin muropaketin pois. ”Katsos kun vanhempasi haluavat, että rukoilen vähän puolestasi. Että saat ikään kuin hyvän alun matkallesi...”

Tom vilkaisi siskoaan naurun partaalla. Catrin vastasi katseeseen kauhulla.

”Eikös me sitten paineta päämme”, pastori sanoi ja vaihtoi taktiikkaa. Hänen äänensä madaltui oktaavin verran. Siitä tuli vaikuttavaa ja arvoituksellista, vaikka hän edelleen tuotti sanoja konekiväärin nopeudella. ”Herramme Jeesus Kristus, valo ja toivo. Siunaa, Jumala, tyttärtäsi Catherinea –”

”Nimeni on siis Catrin ja–”

”Hys”, Liz sähähti silmät visusti kiinni.

”...jotta hän pysyy kämmenelläsi turvassa. Kuin pyhä Kristoffer, matkalaisten pyhimys, hän kulkee Kreikan kaukaisiin kolkkiin, ja semmottis.”

Tom ei pystynyt hillitsemään itseään ja päästi naurun tyrskähdyksen.

”Aamen.”

”Aamen”, toistivat Huw ja Liz yhteen ääneen.

”Anteeksi, mutta saisinko kysyä yhtä juttua?” Catrin sanoi väliin.

”Et. Shh”, Huw sanoi. Pastori oli siirtänyt huomionsa jälleen varustelaukkuunsa ja rapisteli yrittäessään etsiä jotain sen sisältä.

”Toimiiko rukous, jos siinä sanotaan väärä nimi? Sanoiko hän nimeäni oikein edes kasteessa?” Catrin kysyi matalalla äänellä.

Tässä vaiheessa Tom pidätteli hysteeristä naurua keittiöpyyhkeen avulla ja oli työntänyt siitä melkein puolet suuhunsa.

”Ta-daa!” pastori O’Leary huudahti ja otti laukustaan pienen sinisen rasian. Catrin huomasi, että maali halkeili toisesta kyljestä. Pastori avasi rasian, ja sen sisällä, harmaan vaahtomuovin päällä oli räikeä hopeanvärinen kaulaketju.

Catrin katsoi korua lähemmin ja huomasi sen olevan halpa, Pyhää Kristofferia esittävä riipus. Niitä oli myynnissä kirkon takaosan pölyisessä kaapissa.

”Mitäs tykkäät?” pastori O’Leary sanoi kiiltävin silmin ja näytti siltä kuin olisi ojentanut Koh-i-Noor -timanttia.

”Se pitää sinut turvassa matkallasi!” Huw ilmoitti.

”Ihana”, Liz kehui. ”Laitetaanpa koru nyt kaulaasi, niin se pääsee töihin.”

Catrin katsoi äitiään epäuskon vallassa.

Kyynelvana valui Tomin poskille. ”Onpa se kerrassaan kaunis, Karen”, hän totesi, eikä kukaan paitsi Catrin huomannut sarkasmia. Siinä tyttö seisoj upeana khakinvärisen vyölaukkunsa ja nikkelilaattaan painetun pyhimyskorun kanssa, joka näytti oikeastaan silmiinpistävältä SOS-riipukselta.

”Kyllä nyt kelpaa”, pastori O’Leary lausui.

Puhelin pärähti soimaan eteisessä.

”Minä menen!” Catrin huudahti päästäkseen mahdollisimman pian pois keittiöstä. Hän juoksi eteiseen ja tarttui puhelimeen. ”5-0-6-5”, hän sanoi luuriin.

”Cat, Lana täällä.”

”Luojan kiitos! Kuule, mitä pikemmin pääset tänne ja kälpimme Kreikkaan, sen parempi. Perheeni on ihan vinksahatanut. Äiti meni ja –”

”Muruseni, meillä on ongelma.”

Catrin pidatti hengitystään.

”Mikä hätänä?” hän kysyi huolestuneena.

Lana huokaisi langan toisessa päässä.

”Judith ei ole vittu tulossa.”

Kolme naista, elinikäinen side

#hyvänmielenkirjat

Parhaat ystävät ikuisesti, tuli mitä tuli. Näin Catrin, Judith ja Lana vannovat karkkipaperin yllä kahdeksanvuotiaina. Vala joutuu koetukselle kymmenen vuotta myöhemmin ystävysten kauan odotetulla Kreikan-lomalla. Matkalta palaa muuttunut kolmikko.

Vuosikymmenet vierivät ja ystävytteen tulee yhä syvempiä säröjä. Tietyt ristiriidat tuntuvat liian kipeiltä, että niistä pääsisi milloinkaan yli: rakastuminen väärään mieheen, häpeän siivittävä valhe, pikaistuksissa lausutut sanat. Vasta eräs odottamaton tapahtuma johdattaa naiset jälleen toistensa luo.

Ruth Jonesin *Vain me kolme* on empaattinen, suora ja sydämellinen kuvaus ystävydestä, joka alkaa lapsena solmitusta lupauksesta, horjuu, säröilee ja muovautuu elämän mukana.

9 789524 035200

ISBN 978-952-403-520-0 • 84.2 • bazarkustannus.fi
Kannen suunnittelu: Tiia Javanainen / Purotie Design
Kannen kuva: iStock